

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 8830.

Serban George Cantacuzène
(Bukareszt, Rumunja).

Kl. 37 ~~a~~ 7.

37a, 1/76

Sposób wykonywania ochronnego płaszcza do zbiorników metalowych, zabezpieczającego przed działaniem słońca oraz stratami wskutek parowania.

Zgłoszono 27 maja 1925 r.

Udzielono 26 kwietnia 1928 r.

Pierwszeństwo: 31 maja 1924 r. (Rumunja).

Wynalazek dotyczy sposobu wykonania ochronnego płaszcza, zabezpieczającego przed działaniem słońca oraz stratami wskutek parowania zbiorniki metalowe, które zawierają lotne płyny, w szczególności ropę albo jej produkty pochodne.

Wynalazek polega na zastosowaniu pokrycia warstwami zewnętrznej powierzchni metalowych zbiorników, które to warstwy odbijają padające promienie ciepłe i jednocześnie zmniejszają straty przez ułatwienie się zawartości zbiornika.

Powierzchnia zewnętrzna metalowego zbiornika, w celu ochrony metalu od wpływów atmosferycznych, zostaje przede wszystkim, jak zwykle, pokryta warstwą farby olejnej, na przykład warstwą minji w pokoście lnianym. Po wyschnięciu tej warstwy nakłada się drugą warstwę dowolnej farby schnącej, na przy-

kład tej samej minji w pokoście lnianym. Przed wyschnięciem tej drugiej warstwy pokrywa się powierzchnię bądź ręcznie, bądź zapomocą dmuchawy o sprężonym powietrzu, warstwą dowolnego ziarnistego lub włóknistego materiału, np. suchym przesianym piaskiem, suchymi trocinami drzewnymi, sproszkowanym korkiem lub sproszkowanym węglem drzewnym, bądź filcem, lnem, bawełną, słomą albo innymi podobnymi ciałami, będącymi złemi przewodnikami ciepła. Warstwie tej pozwala się wyschnąć.

Następnie przystępuje się do tynkowania mlekiem wapiennym w ten sam sposób, jak pokrywa się tynkiem jakąkolwiek powierzchnię muru, betonu lub innego ciała.

Pierwsza warstwa 1 służy wyłącznie do ochrony metalu przed rdzą; druga warstwa 2 z materiału schnącego ma wyłą-

nie za zadanie z jednej strony przylegać do pierwszej warstwy, zaś z drugiej—utrzymać po wyschnięciu i stwardnieniu zanurzone cząstki materiału ziarnistego albo włóknistego trzeciej warstwy; trzecia warstwa 3, składająca się z cząstek materiału ziarnistego albo włóknistego, służy, aby po wyschnięciu drugiej warstwy przylgnąć do niej i jednocześnie umożliwić ściśle przyleganie czwartej warstwy, warstwy wapna, do tych cząstek ziarnistego lub włóknistego materiału, które wystają z drugiej warstwy i nie są z nią wskutek tego w ścisłym zetknięciu. Dalej warstwa ta, wykonana z materiału włóknistego lub ziarnistego, stanowiącego zły przewodnik ciepła (jak korek, słoma, azbest lub tym podobne), ma, ewentualnie, za zadanie zwiększyć własności pokrycia pod względem izolacji cieplnej. Wreszcie czwarta warstwa 4—wapno, służy wyłącznie do odbijania większej części promieni ciepłych i stanowi wobec tego osłonę, izolującą zbiornik pod względem cieplnym.

Do wapna nie należy dodawać barwy niebieskiej, jak to stosuje się do powierzchni, bielonych wapnem, gdyż domieszka ta sprzyja pochłanianiu promieni pozaczzerwonych; nie należy również stosować jakiegokolwiek kleju dla zwiększenia przylegania warstwy wapna, gdyż obecność jego zwiększa pochłanianie znacznej części widma słonecznego; by zwiększyć odporność wapna na działanie deszczu, do mleka wapiennego należy dodać 1—1,5% alunu i 1—2% kazeiny (w stosunku do wagi wapna niegaszonego), z których alun ma własność przerabiania części wapna na siarczan wapna, zaś kazeina służy do przerabiania części wapna na białczan wapnia, przyczem całość tworzy, po nawęgleniu się na powietrzu, masę częściowo koloidalną, częściowo zaś krystaliczną, odbijającą w tak znacznym stopniu promienie słoneczne, jak na to pozwalają pod tym względem własności wapna i zachowują jednocześnie znaczną odporność na wpływy atmosferyczne.

Jest oczywiste, że jeżeli warstwa 1 jest dostatecznie gruba, można materiał ziarnisty nałożyć bezpośrednio na tę warstwę i skasować warstwę drugą; jednak wydaje się korzystniejsze, aby warstwa 1 była już sucha przed przystąpieniem do nakładania warstw 2 i 3, a to w tym celu, aby uniknąć możliwości przenikania niektórych cząstek warstwy 3 do zetknięcia z blachą żelazną i zapobiec utlenianiu w ten sposób żelaza, wskutek przenikania doń wilgoci.

Warstwa 4 może być, naturalnie, nałożona jednokrotnie, albo też kilkakrotnie.

Niniejszy wynalazek można również zastosować do zbiorników, które są już pokryte farbą; w tym wypadku farba ta służy za pierwszą warstwę 1 dla ochrony przed rdzą, natomiast należy nałożyć, jak to wyżej wymieniono, warstwy 2, 3 i 4.

Wreszcie warstwa 4 może być po nałożeniu odnawiana w miarę potrzeby.

Zastrzeżenie patentowe.

Sposób wykonywania ochronnego płaszcza do zbiorników metalowych, zabezpieczającego przed działaniem słońca i stratami wskutek parowania, znamieny tem, że powierzchnię zewnętrzną metalowych zbiorników pokrywa się czterema kolejnymi warstwami, z których pierwsza, będąca w zetknięciu ze ścianką metalową, służy, jak dotychczas, do zabezpieczenia jej od rdzy; druga—przylega do pierwszej i utrzymuje trzecią warstwę, która jest wykonana z materiału ziarnistego albo włóknistego, stanowiącego zły przewodnik ciepła i która umożliwia przyleganie czwartej warstwy; wreszcie czwarta i ostatnia warstwa zewnętrzna, utworzona z wapna, służy do odbicia padających promieni ciepłych, przyczem warstwy pierwsza i druga mogą być wykonane z jednakowego materiału.

Serban George Cantacuzène.

Zastępca: M. Brokman,
rzecznik patentowy.